

“Opa?

Wat is de waarde van ervaring?”

“Opa?

Wat is de waarde van ervaring?”

Wiesje van Wijnen

Schrijver: Wiesje van Wijnen, eerste druk, 5 mei 2014
<http://www.wijzijnbelangrijk.nu>
<http://reisinzicht.wordpress.com>

ISBN: 9789402118933
© Wiesje van Wijnen

Inhoud.

Proloog. Hoe ouder, hoe wijzer? Dat zullen we nog wel eens zien!	pag. 5
Voorwoord. Wat is de waarde van ervaring?	pag. 8
Inleiding. Waardebepaling doe je achteraf.	pag. 13
Er was eens een zoon van de bakker. Waarde bepalen en waarde creëren vraagt om een leerlingwezen en een leraar zijn.	pag. 20
Simpele kinderjaren. Wat niet ziet, wat niet weet, wat niet deert. Waardeloos.	pag. 26
De hersenspoeling van een samenleving. Resultaat is er altijd.	pag. 29
Een handtastelijke kennis. Wat je ziet, wat je weet, wat je deert. Waardevol.	pag. 35
Het militaire contract voor de vrijheid. Richting geven, creëert nieuwe ervaringen en kan waarde toevoegen.	pag. 39
De invloed van de slavernij. Een geladen ervaring brengt beweging op gang.	pag. 46
Een pijnlijke rit op de ambulance. Kennis en ervaring zijn twee verschillende dingen.	pag. 51

Oorlogstrauma's. Een gebrek aan ervaring bestaat niet.	pag. 53
Nogmaals op rijexamen. In het zien van wat is, de feitelijkheid, is ervaring waar.	pag. 58
De Molenaar ontdekt! Geven of ontvangen. Het is hetzelfde.	pag. 61
Vrijheid in zijn huwelijk. Liefde kan ervaring echt met elkaar verbinden.	pag. 63
Parachutespringen met zijn kleindochter. Angst is ook waar. Lijd. Laat het je niet leiden.	pag. 72
De liefde in het ondernemen. Als liefde en verlangen samen komen, komt er een immense kracht vrij!	pag. 75
De waarde van ervaring. Voor mij was het waardevol. Punt.	pag. 79
Nawoord. Ik denk. Ik voel. Ik doe. Ik ben.	pag. 86
Dankwoord.	pag. 87

Proloog.

Blogartikel 20 augustus 2012

Het is maandagmiddag en het is warm buiten. Net als vele Nederlanders met mij, kies ik (schrijfster van dit boek) ervoor in de schaduw op het terras een lekker drankje te nuttigen: een welverdiende aardbeien cappuccino! Na verloop van tijd komt er een bekend gezicht twee tafels verderop zitten: een fysiotherapeute die mij tijdens een sportblessure goed op weg had geholpen. Door haar wegwaaiende notitieblaadje, een welkom zuchtje wind, raken we aan de praat. Zij vertelt over haar eigen ondernemerschap als fysiotherapeut en ik over mijn 'nog groen als gras' onderneming in coaching en loopbaanbegeleiding. Zij ziet wel wat in een samenwerking tussen ons, want ze heeft tot dusver meer contacten met mannelijke coaches en ook vooral oudere. Prima, denk ik. Top zelfs! Dus wisselen we visitekaartjes uit. Maar wat ze dan zegt, daar gaan mijn nekharen van overeind staan. De lieve dame zegt: "Eigenlijk ben ik ook een soort coach in mijn praktijk. Ik bedoel: ik geef mensen ook adviezen en informatie, maar dan over hoe ze gezonder om kunnen gaan met hun lijf." Hoewel dit voor mij als coach toch echt al voldoende is voor het oplaaien van een klein maar fel intern vlammetje, vervolgt ze met: "...en een jongere coach zou mij ook meer met jongeren in contact kunnen brengen. Misschien heb je wat minder levenservaring, maar... mag ik vragen hoe oud je bent?"

"Ik ben 29", zeg ik.

"Ja, misschien wat minder levenservaring,...", zegt zij.

In een paar seconde tijd wordt niet alleen de essentie van mijn vak miskend (coachen en adviseren zijn in mijn optiek toch echt twee verschillende dingen) maar word ik ook nog eens op mijn leeftijd beoordeeld. Nee, veroordeeld! Want ik ben 29 en dus heb ik kwantitatief gezien slechts 29 lentes levenservaring. Niet zo veel dus als iemand van 40 en wie ouder is, is ook

wijzer. Tenminste, dat zegt men. Dit is het moment in het gesprek waarop ik op mijn tong moet bijten om niet te scherp uit de hoek te komen. Wat ik het liefst wil zeggen is dit: "Hoe weet jij wat ik heb ervaren in mijn leven? En weet je dan ook wat ik daarvan heb geleerd? Misschien heb ik wel meer gezien in mijn leven dan iemand van 40 überhaupt kan verzinnen! En misschien heb ik daar nooit geen zak van begrepen, geen drol van geleerd en vooral helemaal niets mee gedaan! Puh!" Visualiseer hier gerust een stampvoetend klein blond meisje bij, want dat komt enigszins overeen met deze schrijfster op 6-jarige leeftijd. Wat ik werkelijk zeg: "Ik ben het niet helemaal met je eens. Dat vind ik te kort door de bocht..." Ons gesprek wordt onderbroken door haar gsm. Ze neemt op en ik draai mijn stoel weer recht achter mijn eigen tafeltje. Nog ietwat geprikkeld, maar met de beoefening van 'mildheid voor mezelf' (ooit geleerd op een cursusje) drink ik mijn aardbeien cappuccino rustig verder op. Een mooi gesprek blijft jammer genoeg achterwege.

Na het schrijven van deze bovenstaande alinea's ben ik gaan wandelen. Ik vond mijn toegevoegde waarde van deze tekst tot dusver onvoldoende en vooral onvoldoende doorleefd. Hoewel ik van mening ben dat deze fysiotherapeute over mij oordeelde zonder mij persoonlijk te kennen realiseer ik me na 8 kilometer wandelen ook dat ik op mijn beurt ook over haar heb geoordeeld. Ook kwam de realisatie van mijn behoefte aan 'gezien worden'. Niet gezien worden in oppervlakkig opzicht, maar echt gezien worden als medemens en gewaardeerd worden om wie ik ben en niet hoe oud ik ben. Vervolgens kon ik mij voorstellen dat ook zij, met haar unieke levenservaring en (eigen)wijsheid gezien wil worden en wellicht zelfs op basis van haar leeftijd de waardering ontvangt waar ze, net als ieder van ons, recht op

heeft. Nu hoeft je natuurlijk voor het verwerven van wijsheid niet perse te wandelen. Je hoeft er al helemaal niet voor naar Nepal af te reizen, zoals ikzelf graag doe. (Al raad ik dat natuurlijk iedereen aan!) Hoe verwerf je dan wijsheid? Door gewoonweg ouder te worden? Of moet je er toch echt iets voor doen om als mens, wijzer te worden?

Hoe ouder, hoe wijzer? Dat zullen we nog wel eens zien!

Voorwoord.

Nog voordat ik begin te vertellen over de ervaringen van mijn opa en zijn leven, want daar gaat dit boek met name over, ben ik jou, mijn lezer, een heldere uitleg verschuldigd. Waarom schrijf ik een boek over de waarde van ervaring aan de hand van slechts 1 hoofdpersoon? De uitleg is simpel en doch wellicht daardoor ietwat onbegrijpelijk. Het is namelijk juist deze ene persoon, waarbij ik het antwoord vermoed te vinden!

Mijn opa is voor mij (een van zijn 17 kleinkinderen) uitgegroeid tot mijn idool en grote voorbeeld met betrekking tot hoe ik hoop mijn leven te mogen leven: onbevreesd, oprecht, respectvol en met heel veel plezier! Ik ken mijn opa vooral als een mens vol levenslust. Iemand die heel veel lacht, contact maakt met de mensen om hem heen (van putjeschepper tot directeur), mensen plaagt waar de mogelijkheid zich voordoet en zich betrokken voelt bij ieder die hij kent. Al vergeet hij dikwijls wel de verjaardagen van zijn (klein)kinderen en heeft hij gelukkig een zorgzame levenspartner die hem tijdig aan dergelijke belangrijke data herinnert.

Ter illustratie: onze eerste 'boekafspraak', 4 weken van tevoren overeengekomen, bleek 3 dagen vooraf, volledig te zijn vergeten. Zijn levenspartner wist van niets, het was niet in de agenda opgeschreven en dus hadden we eigenlijk helemaal geen afspraak. Simpele logica!

Mijn opa heeft heel veel meegemaakt in zijn leven en juist die combinatie van levenslust met een rijk gevulde levenservaring intrigeert mij. Hoe kan het dat de ene persoon bij de pakken neer gaat zitten, de wereld buiten sluit of door angst iets belangrijks maar niet oppakt en een ander in staat is zijn leven in volle glorie te leven, met al haar pieken en